

BELIEČKI ZVUON

Negda puone davne prie nek sam se rudila, bil je prvi svečki rat v kojem se poune toga zgodile. Rat je bil krvavi i sejal je smrt, a trajal je poune liet pak si morate misliti kulike je unda ljudi pomrle.

Nešteri ljudi su verovali da im se nič ne mre zgoditi se du jenuga dana dok Joža nie sedel z Baru pod lipu vu svojem dvorišču. Bila je vudienka pak je bile časa za spominek.

– Znaš, Bara, veliju da vujaki šteri poucaju, sam Buog zna čiji, više municije nemaju.

– Došli su glasi, Joža, da bouju crkvena zvuona zeli, otupili i pretvurili v municiju s koju bouju mogli jeni druge vbijati.

– Poucaju! – zakriči nešči z dalkoga. Si su se prestrašili.

– Koj tuo ve je? – guvorili su si prestrašeni.

Joža je nekak v sebi znal da nekaj grdega spravlja. I imel je praf. Znal je i da to ne bou baš sam tak z vujaki dobre završile. Joža, Boža, Štief i Branke nisu se štieti s tim pumiriti da Belec ustane bez zvuona. Zmislili su kak bi mogli zvuon s cierkve spasiti. Zmislili su neke tak dobruga da je Boža skorem odustal, a Štief je pak ciele vrieme same neke mrmljal.

– Neme se vu te miešali!

– Koj čakate?! Ojte brže! – kričali su pak sousedi z druguga sela.

– Striela Buožja vu vas poukla. Ustali boume si bez zvuona!

– Zmislil sam se, skrili ga boume vu Globočec i zakupali v piesek – veli Joža i zakriči. Zapregnite konje, zemite štrike i ideme prema cierkve!

Peljali su se kak striele prema cirkve i ciele vrieme debatierali. Štief je cieli pout išel nazadi pešice.

– To se ne mogle napraviti. Zvuon je jake žmfeki. Kak ga boume spustili s cierkve na zemlju?

– sam je sebe pripoviedal.

Z nogu na nogu je išel pokunjen za njimi. Nie znal koj mu je za delati.

– Odi, Štief, odi. Muorame se požuriti.

– Poucaju se bliže.

– Belec bou ustal bez zvuona. Kak boume znali da je puoldan, kak boume mrtvomu zvonili?

– Buog dragi! Koj nam je za delati?

– Ote, skočite!

Bormec ni Jože nie bile sejene. Pu glave mu se ciele vrieme mutale da bi ih vojska mogla puluviti i se potuči. Tak su došli pred cierkvu. Najpredi su se pumulili Bogu i prusili su ga za oprost koj moraju to napraviti pak su se prieli posla. Branke i Štief su prešli na zvonik, zvuon utšrafiti, veliki obluok otprieti, zacojkati zvuon i hitili ga z turma. Fletne su se tu zbrali, štriki putegnuli zvuon na kola i utpeljali ga v Globočec. Skupali su pud bregem grabu, s tešku mouku spustili zvuon v grabu i zakupali ga. Zvuon je tu stal zakopane se dok te prokleti rat nie završil.

Sad kad je se tak, fala Bogu se dobre prešle, zvuon je začuvan, trebale ga je vnuti na stare meste pri beliečke cierkve. Mouži su zapregli opet konje, pobrali su se ustali mouži z

Lončaruvoga sela i otkupali su zvuon žmefki šesto kil.

– Nič, ljudi. Ideme ž njim natrag v Belec na cierkvu Majke Božje Snježne – veli Joža.

S tešku mouku su ga opet štrikam dovliekli na kola i otpeljali pred cierkvu.

– Je lefke ga je bile dolje hititi. Treba ga je vezda gore vdiči. – rekel je Štief.

– Ideme, ljudi! – kričal je Branke.

S štriki su ga puvezali, na turem zmontierali čigu, zapregli konje i počeli zdigati. Beliečki turem je fejest visuki. Konji su jen cajt vlijekli, al su znemogli. Vidli su to mouži i mam su puskučili pak su prieli štrike i skup z konji vliekli zvoun tak fejest da su se pu kuljeni vlekli i vpirali se Jake v zemlju. Čovek du čoveka, mouž do mouža prek gore du Bočkajuvuga zavoja dok jenput nie sel zvuon na turem na svoje meste. Tak je zvuon z Božju pomoč spašen, vrnjen na stare meste i još den denes gore stoji na beliečke cierkve. Se tem moužem z Lončaruvoga sela kad merjeju zvuni se drugač. Zvuni im se čim bi pukojnika znesli s hiže vun. Sprevd ide od doma, a zvuon zvoni cieluga pouta dok god ga god ne zakapaju v zemlju.